

முனைப்பாடியார்

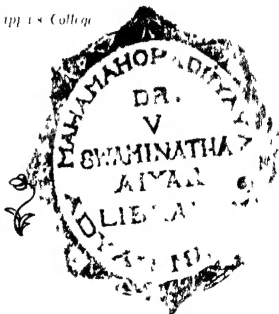
உரை

அறநெறிச்சாரம்

—••—

சி. செல்வக்கேசவராய முதலியார், M A

Puducherry College

MADRAS

PRINTED AT THE S I C K PRESS, VIPERY

1912

செ. 1 செ.

டேன அந்த நோக்கத்துடன் மீண்டும் இந்நூலைப் பரிசோதிக்கையில், “காட்சியொழுக்கொடு ஞானந் தலைநிறை” எனனும் பததாவது பாயே இந்நூலின் உட்கோள மெனக் கொண்டு, அதன்படிபே பாகுபாடு செடதுவிட்டேன இரண்டாம் பாகுபாடு செடையில் பாக்கள் முன்னது பிறனும் பின்னது முன்னுமாக இடர்பெடாதலால் வட்டி பிரதியினட்டி அவ்வப்பாவிறதரிப எண்ணை அதன்குண பங்கல நாட்டியிருக்கிறேன ப்ரதியுள்ளதாகள் இந்த ஆகரணைக் காண்டு எளிதில் ஒத்திட்டுக்கொள்ளாமல் மேற் பிரதிகளும் உரையும் (உரை சில சைனாகளிடம் ஒரு தாசு கேளவி) கிடைக்கிற வரையில் இந்த பாகு நாட்டினை முடிந்ததொன்றாகக் கொள்ளல சாலாது

பரங்காபரணம் எனனும் புறச்சிறட்டில் இந்நூற்பாக்கள் சில உண்டு புற திரட்டில் சங்கசு செடியாக முதலாகக் கம்பராமாயணம் நளபெணர் முதலிய பிறநாலத் திலக்கியங்கள் வரையில் பன்னாலக் கிரிநின்றும் எடுத்த பாக்களைச் சோத்திருத்தலால், அறவெறிச்சாரம் இந்நூற் வருடங்களுக்கு முற்பட்ட பழைய நூல் என்பது துணியலாம் நூலின் இறுதியிலுள்ள நாட்கியால் நூலாசிரியர் முனைப்பாடியார் எனக்கு தெளிவு

முதலில் தெய்வபணக்கம் ஒன்று இடத்தில் நூற்ப்பன இரண்டும் நாந்தி ஒன்றுபட்டது இந்நூலில் 222 வெண்பாக்கள் உள்ளன அருக்கக்கடவுளும் அருக்ஸம்மும் அருக்வாகம்மும் சிறப்பாகக் கொண்டிருக்கும் வெண்பாக்கள் நீங்க, அறமும் ஒழுக்கமும் முதலியன கூறும் வீண்ப்பாக்கள் செமநாமாயச சுருங்கச்சொல்லல் விளங்குதல் முதலிய அழகுவாய்ந்து ஸமயக்ஷாசரமின்றி எல்லோரும் மேற்கொள்ளத்தக்கனவாக இராக்கனான பல பாடல்களில் உருவகமுத்தான விளக்கி விருக்கும் கருத்துக்கள் பசுமாததில் அறைந்த ஆணிபோல மனத்தில வேருன்றி நிலைக்கும் செடவ்வாய்ந்துள்ளன

அறநெறிச்சாரம்.

தம்சிறப்புப்பாயிரம்.

தாவன்றி யெப்பொருளுந் கண்ணென்றது தாமரைப்
பூவின்மேற் சென்றான புகழடியை—நாவிற்
முதித்திண டறநெறிச சாரத்தைத் தோன்ற
வரிடபன் சுருசகாய் விரைந்து.

பாயிரம்.

அறவுரை கேட்டல்.

மறவுரைபுந் தாமது தரையு மயக்கிப்
பிறவுரையு மலகிய ஞாலக்—தறவுரை
கேட்குந் திருவுடை யாரே பிறவியை
நீக்குந் திருவுடை யாரா

(1)

உரைப்பவன் கேட்டான் உரைக்கப் படுவ
துரைத்ததனா லாய பயனும்—புரைப்பின்றி
நான்மையும் பேரலியை நீக்கி யவைநாட்டல்
வானமையன் மக்கார் வழங்கு வானமை—வாய்மை] (2)

உரைப்பவன்.

அறக்கேட் டருள்புரிந் தைப்புலன்கண் மாட்டும்
இறங்கா திருசார பொருளுந்—துறத்தடங்கி
மன்னுயிராக குய்ந்துபோய வாயி லுரைப்பானேல்
பன்னுதற்குப் பாற்பட்டவன்.

(3)

பின்னேபேய் பித்தன் பிணியானன் பின்னோக்கி
வெள்ளை களிவிடமன் வேட்கையான்—தெள்ளிப்
புரைக்கப் பொருளுணர்வா ரென்றிவரே னூலை
உரைத்தற் குரிமையிலா தார். (4)

[இச்செய்யுள் தீவகம்போதனை என்னும் கைகதையில் அறிந்திய
மென்னு முதலதிகாரத்தில் (29-வது செய்யுள்) இவ்விதமாகவே
அமைந்திருக்கின்றது. இதன் பொருள் பிக் வருமாறு எழுதி
யிருக்கின்றது. “பாலனும் பெய்கொண்டானும் பித்தனும்
விபாதிபானனும் தனமோகியும் அடக்கயிலாதானும் களிப்பா
னும் கவிஷமனும் வேட்கையானும் தோஷக்கிராகியும் என்
றிச் சொல்லப்பட்டா ரியாவரும் தர்மமுரைத்தற் குரியரல்லர்.
உபசமரும் கூமாபரரும் சமத்துவிபாவமுடையாரும் தர்ம
முரைத்தற் குரியர் என்றவாறு.”]

கே ட் பா ன் .

தன்சொல்லே மேற்படுப்பான் தண்டி தழிபிணக்கன்
புன்சொல்லே போதரவு பார்த்திருப்பான்—இன்சொல்லை
வன்றிருந்துங் கேளாத வேழை மெனவிவர்கட்
கான்றவர்கள் கூறா ரறம். [தண்டி—மானி.] (5)

தடுமாற்றுக் கஞ்சுவான் தன்னை யுவர்ப்பான்
அடுமாற்ற மஞ்சித்தற் காப்பான்—படுபாற்றால்
ஒப்புரவு செய்தான் நெறுதிச்சொற் சேர்பவன்
தக்கான் நரும வுரைக்கு. (6)

‘தடுமாற்ற மஞ்சுவான்’ என்றும் பாடம்.]

ஆவட்டை போன்றறியா தாரை மயக்குறுத்திப்
பாவிட்டார்க் கெல்லாம் படுகுழியாய்க்—காவிட்
டிருமைக்கு மேமம் பயவா வெணவே
தருமத்துப் போலிக டாம். (7)

[‘பாவிட்டற்கெல்லாம்’ என்றும் பாடம்.]

உரைக்கப்படுவது.

வினையுயிர் கட்டுவீ டின்ன விளக்கித்
 தினையினைத்துந் தீபையின் றாகி—வினையுங்கால்
 புல்லறத்தைத் தேய்த்துலகி னோடும் பொருந்துவதாம்
 நல்லறத்தை நாட்டு மிடத்து. (8)

உரைத்ததனாலாய பயன்.

புல்ல வுரைத்தல் புகழ்தல் பொருளீதல்
 நல்ல ரிவரென்று நட்பாடல்—சொல்லின்
 அறங்கேள்வி யாலாம் பயனென் றுரைப்பர்
 மறங்கேள்வி மாற்றி யவர். (9)

நூலின் உட்கோள்.

காட்சி யொழுக்கொடு ஞானந் தலைநின்று
 மாட்சி மனைவாழ்த லன்றியு—மீட்சியில்
 வீட்டுலக மெய்தல் எனவிரண்டே நல்லறங்
 கேட்டதனா லாய பயன். (10)

[“நற்காட்சி நஞ்ஞான நல்லொழுக்க நிம்மூன்றுந், தொக்க வறச்
 சொற் பொருள்” என்பது அருங்கலச்சொப்பு. நிருணற்றந்தாதி
 24-வது செய்யுளில் “மன்னுயிர்க்குப் பரத்திரயங்கள் பணித்த
 பிரான்” என்பு. நிரு, பரத்திரயம் மேலான ரத்திரயம்: அலை
 வம்யக்தர்சனம் மம்யக்தீஞானம் மம்யக்சாரிதரம் என்பன
 என வுரைத்திருக்கின்றது.]

அறம்.

அறத்தினியல்பு.

மெய்யமை பொறையுடைமை மேன்மை தவமடக்கம்
செம்மையொன்றின்மை துறவுடைமை—நன்மை
திறம்பா விரதத் தரித்தலோ டின்ன
அறம்புத்து யான்ற குணம். (176)

{ செம்மையொன்றின்மை-பகட்பாத நன்மை. }

அறத்தின் விசேஷம்.

தனக்குத் துணையாகித் தன்னை விளக்கி
இனத்து ளிறைமையுஞ் செய்து—மனக்கினிய
போகத் தருகலாற் பொன்னே அறத்துணையோ
டேகமா நண்பொன்று மில் (159)

சுட்டிய வொண்பொருளு மில்லொழியும் சுற்றத்தார்
காட்டுவாய் நேரே கலுழ்தொழிவர்—மூட்டு
மெரிய னுடம்பொழியும் சுர்க்குன்ற நாட
தெரிய னறமே துணை. (147) [காட்டுவாய்—இடுகாட்டில்]

நோற்பவ ரில்லவர்க்குச் சார்வாகி இல்லவரும்
நோற்பவர்க்குச் சார்வா யறம்பெருகு—பாப்புடைக்
காழுக் கிடுகும்போ னிற்துங் கயக்கின்றி
சூழிகுத் வையத் தறம் (84)

இளமையி லறஞ்செய்தல்.

இன்சொல் வினோநிலமா ததலே வித்தாகி
 உன்சொற் களைகட்டு வாய்மை பெருவட்டி
 அன்புநீர் பாய்ச்சி அறக்கதி ரீன்றதோர்
 பைங்கூழ் சிறுகாலைச் செய். (112)

["அறப்பைங்குழாக்குவார்க், சென்ற மிழம்பை யில" என்பது
 புறத்திரட்டில் கண்ட பாடபேதம்.]

காலைச்செய் லோயென் றறத்தைக் கடைப்பிடித்துச்
 சாலச்செய் வாரோ தலைப்படுவார்—பாலு
 கிடத்தா னெழுத லரிதான்பற் றென்கொல்
 அறங்காலைச் செய்யாத வாறு. (67)

சென்றநா னெல்லாஞ் சிறுவீரல்வைத் தெண்ணலாம்
 நின்றநான் யார்க்கு முணர்வரி—தென்றெருவன்
 நன்மை புரியாது நாளாலப் பிட்டிருக்கும்
 புன்மை பெரிது புறம். (69)

கோட்டுநா ளிட்டுக் குறையுணர்ந்து வாராதால்
 மீட்டொரு நாளிடையுந் தாராதால்—வீட்டுதற்கே
 வஞ்சஞ்செய் கூற்றம் வருதலால் நன்றாற்றி
 அஞ்சா தமைந்திருக்கற் பாற்று. (109)

இன்றுளா ரின்றேயு மாய்வர் அருடைமை
 அன்றே பிறருடைமை யாயிருக்கும்—நின்ற
 கருமத்த ரல்லாத கூற்றின்கீழ் வாழ்வார்
 தருமத் தலைநிற்றல் நன்று. (111)

மின்னு மிளமை யுளதா மெனமகிழ்ந்து
 பின்னை யறிவென்றல் பேதைமை—தன்னைத்
 துணித்தானுந் தூங்கா தறஞ்செய்க கூற்றம்
 அணித்தாய் வருதலு முண்டு. (106)
 [மின்னும்—ப்ரகாசிக்கும். துணித்தானும்—வருத்தியும்.]

மூப்பொடு தீப்பிணி முன்னுறீஇப் பின்வந்து
 கூற்ற வரசன் குறும்பெறியு—மாற்ற
 அறவரண மாராயந் தடையினஃ தல்லாற்
 பிறவரண மில்லை யுயிர்க்கு. (105)

திருத்தப் படுவ தறக்கருமந் தம்மை
 வருத்தியு மாண்புடையார் செய்க—பெருக்க
 வரவும் பெருங்கூற்றம் வன்கண் ஞமன்கீழ்த்
 தரஹத்து மீளாமை கண்டு. (107)

முன்னே யொருவன் முடித்தானற்றன் றுப்பெலாம்
 என்னே யொருவ னிகழ்ந்திருத்தல்—முன்னே
 முடித்த படியறிந்து முன்முன் னறத்தைப
 பிடிக்க பெரிதாய் விரைந்து. (114)

குறைகருமம் விட்டுரைப்பிற் கொள்ள வுலவா
 அறக்கரும மாராயந்து செய்க—பிறப்பிடைக்கோர்
 நெஞ்சேமாப பில்லதான் வாழ்க்கை நிரயத்துத்
 தஞ்சாக் துயரந் தரும். (65)

அறப்புரிந் தாற்றவ செய்யாது நாளும்
 உறங்குதல் காரண மென்னை—மறந்தொருவன்
 ட்டு விடக்கூர்தி யச்சிறுங் காலத்துக்
 கூட்டுந் திறமின்மை யால். (167)

பாவம் பெருகப் பழிபெருகத் தன்னோம்பி
ஆவ தொன்றில்லை யறனழித்துப்—பாவம்
பொருஅ முறைசெய் பொருவில் ஞமன்கீழ்
அறவுண்ணு மாற்றவ நின்று (108)

முற்செய் வினையின் பயன்றுய்த ததுவுலந்தால்
பிற்செய் வினையின்பின் போகலால்—நற்செய்கை
ஆற்றந் துணையு மறமறவேல் நன்னெஞ்சே
கூற்றங் குடில்பிரியா முன் (109)

திரையவிதது நீராட லாகா உரைப்பாரா
உரைபவித் தொன்றுஞ்சொ லில்லை—அரைசராய்ச்
செய்கு மறமெனினு மாகா துளவரையால்
செய்தவற்கே யாகுந திரு (66)

அறிவிலிகள் அறவுரையால் பயனெய்தாமை.

கல்லா வொருவனை நாரணங் காட்டினும்
இல்லலெம் றென்று மறனுணாதல்—நல்லாய்
நறநெய நிறைப முகப்பினு மூழை
பெறுபா சுவையுணரு மாறு (55)

வைகலு நீருட் கிடப்பினுங் கல்லிற்கு
மெல்லென்றல் சால வரிதாரும—அஃதேபோல்
வைகலு நலவறங் கேட்பினுங் கீழ்கட்குக்
கல்லினுய் வல்லென்னு நெஞ்சு (51)

கயத்திடை யுய்த்திடினுங் கன்னனையா தென்றும்
பயற்றுக கறிவேவா தற்றால்—இயற்றி
அறவுரை கேட்ட விடத்து மனையார்
திறவுரை தேரு தவர் (50)

பொது.

அற்ற பொழுதே யறநினைத்தி யாதொன்றும்
பெற்ற பொழுதே பிறநினைத்தி—பெற்றே
நிலையி னன்னெஞ்சே நினனெஞ்சி வாழ்க்கை
புலமயங்கி யன்ன துடைத்து. (144)

ஒருப ல நுருகத் பொருபால கிழியும்
பெருவாழ்க்கை முகதாடை மொண்ட—நுருவாளா
வீணா படாடைத் துன்ன பெய பேராச
வாணா படுவ தறி (116) [துணைம—தைத்தல.]
[துன்னம் மெய்யேமால்—பாடபேதம்]

உள்ளாந் ணலலதரு செயென்னுஞ் சாற்றன்றோ
முலலைகாட் பெயென விடக்கடித்து—தொல்லை
துடைக்கடைபு மாற்றா நிறக்காக்கு நினரா
கடைத்தலைவைச தீயும் பவி. (70)

சாததனரோ—பாடபேதம்.]

ஒருநாளு நீதரியா யுண்ணென்று சொல்லி
இருநாளேக் கீந்தாலும் வலாய்—நுருவாளா
உன்னோ முறுதி பெரிகெனினுய லுவவுடம்பே
நன்னெஞ்சி வாழ்தல அரிது (158)

கட்டளை கொடித் திரியிற் கருதிய
இட்டிகையுங் கொடி மதுபோலும்—ஒட்டிய
காட்சி திரியி னறநதிரியு மென்றாரைப்பர்
மாட்சியின் மிக்கவர் தாம் (56)

1. நற்காட்சி.

[“மேயப்பொரு டேறுத. நூராய் , மய” துரைப்பா, எடபொரு
நுருவ ம னநி னுந சா” னாரு” அருவகலசெப்பில]

அவ்வயி மய (முழுமட மெண்ட முடி
மசுவய லீகத சிலநீகடி தது— மய
மட்டமயப் குறுவ வ்யஸன்ன, 17, சியார
சுட்ட மய 17 காற்குமிற் மனப (11)

அவ்விநட்டாறு.

[அவ்விநட்டா—விநட்ட லலாதது. “லலவிநயிற நீராத வணககத்தை
நலலோன, டெ லலவ மலகிய மெனது” — அருவகலச
செட்டப]

அசசயி மானச லலகிச மனபுடைமை
மய 17 சண்டமே தீததெய்வ—மெசகி
மண்டகுடி மய மய மய மய மய மய
குண்டகமிற் குண்டு தயா (12)

[“லலகிச—லலகிசம் தீததெய்வ—மிததயா தேவதை.]

மன்ன லுடன்மயிற மாண்புடைத் தாய்தந்தை
முன்னி முடிக்கு முனியாசான்—பன்னியங்
காய குரவ ரிவரென்ப வையத்துத்
தாய குவஞ்சாதி யார்க்கு. (13)

மூ ம் மூ ட ம்.

[மூம்மூடம்—உலகமூடம், பாசண்டிமூடம், தேவமூடம். மூடம்—மயக்கு.]

(1) உ ல க மூ ட ம்.

["வரைபாய்த நீப்புருத லாரூட லென்ன, உரைப்பி னுலக மயக்கு"—அருங்கலச்செப்பு]

மாமாங்க மாடல மணற்குவித்தல் கல்லிடுதல்
தாமோங் குயர்வரைபேற் சாவீழ்தல்—நாமங்கொண்
டாடோ டெருமை யறுத்தல் இவையுலக
மூடம் எனவுணரற் பாற்று (14)

கண்டதனைத் தேறா தவனும களுக்கண்டு
பெண்டிரைப் பேதற்றுக கொன்றானும்—பண்டிதனாய்
வாழ்விப்பக் கொண்டானும் போல்வரே வையத்துக்
கோள்விற்பக கொள்ளாநின் றா (15)

(2) பாசண்டிமூடம்

["மாகண்ட மாக்கத்த நின்றரைப் பூதித்தல, பாசண்டி மூட மெனல்"—அருங்கலச்செப்பு]

தோல்காவி சீரை துணிதீழ் விழவுடுத்தல்
கோல்கா கரங்க குடைசெருப்பு—வேலொடு
பல்லென்பு தாக்குதல பாசண்டி மூடமாய்
கல்லவரா னுட்பட்டிம. (16)

ஆவரண மின்றி அடுவாளு மாணதேர்
மாவரண மின்றி மலைவானும்—தாவில்
கழுதை யிலண்டஞ் சுமந்தானும் போலப்
பழுதாகும் பாசண்டி யார்க்கு (17)

(3) தேவமுடம்.

[“வாழ்விப்ப தேவ ரொனமயங்கி வாழ்த்ததல், பாழ்ப்பட்ட தேவ மயக்கு” “மயக்கார்வஞ் செற்ற முடையாரை யேத்தல், தயக் குடைத் தேவ மயக்கு”—அருங்கலைச்செப்பு.]

சக்கர னுண்முகன் சங்கரன் பூரணன்
புத்தன் கபிலன் சுணாதானென்—தெத்திறத்
தேகாந்த வாழிக னெண்ணேட்ட வாதன்போல்
ஆகாதா மர்த்தன் றுணிவு. (18)

[ஆதன-பேதை ஆதன்-அருகன்.]

எண் ம ய ம்.

[எண்மதம்—எண்வகைச் செருக்கு. “பிறப்புக் குலம்வளி செல்வம் வனப்புச், செம்புத் தவமுணர்வோ டெட்டு” “இவற்றும் பெரியோ மியாமென் றெழுத்தே, இக்கி லிறக்கு மறம்”— அருங்கலைச்செப்பு பிறப்பு-தாய் வமிசம். குலம்-தகப்பன் வமிசம் வலி-பராக்கிரமம். செல்வம்—ஐசுவரியம். வனப்பு-அழகு. செம்பு-பூச்சியம்]

அறிவுடைமை மீக்கூற்ற மாந குலனே
உறுவலி நற்றவ மோங்கிய—செல்வம்
பொறிவனப்பி னெம்போல்வா ரில்லென்னு மெட்டும்
இறுதிக்க ணைமாப பில. (19)

எ ட் டு று ப் பு.

[“எட்டு வகையுறப்பிற் ருகி யியன்றத, சுட்டிய நற்காட்டு தான்”— அருங்கலைச்செப்பு.]

ஐய மவாவே யுவர்ப்பு மயக்கின்மை
செய்ப்பழி நீக்க னிறுத்துதல்—மெய்யாக
அன்புடைமை யான்ற வறவினக்கஞ் செய்தலோ
டென்றிவை யெட்டா முறுப்பு. (20)

[செய்யபழி நீக்கி நிறுத்துதல் என்றும் பாடம்.]

தலைமகனு தானு முனியும் பொருளுந்
தொலைவின் றுணிவொடு பக்கம்—மலைவின்றி
காட்டியிவ் வாறு முரைப்பசே நன்னெறியைக்
காட்டி யறமுரைப் பார். (29)

[“தலைமகனு அது முனியுமிம் மூன்றும், நிலைமைய தாகும் பொருள்” என்றது அருங்கலைச்செப்பு.]

தலைமகன்.

[“குற்றமொன் தின்றிக் குழைவின் துணர்ந்தறம், பற்ற வுரைத்தா
னிறை” “தெறித்த பறையி னிராகாதி யின்றி, உரைத்தா
னிறைய னறம்”—அருங்கலைச்செப்பு.]

இறந்தும் பெரியது லெம்மதே தெய்வம்
அறந்தானு மிலீதேசென் ருற்றத்—துறந்தார்க்
டம்பாலே வாங்கி யுரைத்ததனா லாராய்ந்து
கம்புக நல்ல வறம். (23)

ஒன்றோடொன் றெவ்வாத பாசண்டத் துன்னெல்லாம்
ஒன்றோடொன் றெவ்வாப் பொருடெரிந்—தொன்றோடொன்
றெவ்வா வுயிரோம்பி யுட்டேய்மை பெற்றதே
அவ்வாய தாகு மறம். (24)

நூல்.

[“மெய்ப்பொருள் காட்டி உயிர்கட் கரணுநித், தக்கம் கெடுப்பத
தூல்” “என்றுமுன் டாவி இறையால் வெளிப்பட்டு, நின்றது
நூலென் துணர்”—அருங்கலைச்செப்பு.]

நிறுத்தறுத்துச் சுட்டுரைத்துப் பொன்கொள்வான் போல
அறத்திறனு மாராய்ந்துன் புக்காற்—பிறப்பறுக்கும்
மெய்ந்தா நலைப்பட லாகுமற் ருகாதே
கண்ணோடிக் கண்டதே கண்டு. (21)

காய்த லுவத்த வகற்றி யொருபொருட்கண்
ஆய்த வறிவுடையார் கண்ணதே—காய்வதன்கண்
உற்ற குணந்தோன்று தாரு முவப்பதன்கண்
குற்றமுந் தோன்றாக் கெடும். (22)

முனி.

[“இச்சியத்தை வென்றான் தொடர்ப்பாட்டோ டாசம்ப, முந்த
தறந்தான் முனி” “தத்தவ ஞான கிகழ்ச்சியுஞ் சிந்தையு,
முய்த்த விருடிகண் மாண்பு”—அருங்கலச்செப்பு.]

துறந்தார் துறந்தில ரென்றறிய லாகும்
துறந்தவர் கொண்டொழுதும் வேடர்—துறந்தவர்
கொன்ப கொடுப்பவற்றாற் காணலாம் மற்றவர்
உள்ளங் கிடந்த வகை (25)

வித்தியக் கொல்கா விருமுத் தொழில்செய்தல்
செந்தைநீ ரப்பியத்தின் மேலாக்கல்—பந்தம்
வருவா விவையெய்து மாறொழுது வாற்கே
உரிதாரு மும்ப ருவரு. (26)

[வித்த—இச்சிரியம். அவ்வியம்—தேவர்க்கிடப்படுவது.]

அழலடையப் பட்டா னதற்குமா ருய
நிழலாதி தண்ணியல்பே நாமும்—அழலதுபோற்
காமாதி யாலால் கடுவினை கட்டழித்துப்
போமாறு செய்வார் புரிந்து. (27)

[‘கடுவினைக் கட்டறத்த’—பாடபேதம்.]

வெப்பத்தா லாய வியாதியை வெல்வது உம்
வெப்பமே யென்றார் விதியறிவார்—வெப்பப்
தணிப்பது உந் தப்பமே தான்செய் வினையைத்
துணிப்பது உந் தய வொழுக்கு. (28)

பொருள்

தததம் திட்டந் திருட்ட மெனவி றுரு
 டெத்திறத்து மாருப பொருளுரை — பித்தரவர்
 தூல்களும் பொய்யேயந் தூல்விதியி ழேற்ற டரும
 மால்க னெனவுணரற் பாறறு

குருட்டிச் செவிடர்கள் கோலவிட — மு
 தெருட்டி வழிசொல்லிச் சேறல் — , டம
 மாறு கொள்க்கிடநத மாரக்கககால் — ய்
 ஏறுது மென்பா ரியல்பு (31)

[திருட்டேட்ட—திருட்ட டட்டம்]

தோலைவீன்றுணிவு

அற்றறியுங் காரணத்தை யாராய — டுரைபை
 கற்றறிநத மாந்த ருரைப்பே. றறனை
 மாட்சி புரிநத மதியுடை யாளர்
 கேட்பர் கெழுமி யிருநது (32)

உருவு மொழுக்குமு தூலுட பொருளு
 பொருவிற் றலைமகனோ டின்ன — டுரு
 கண்டு கருதிக் கயக்கறத தோநத
 கொண்டுவீ டேற்க வறம. (33) [யசுரு—சோவு]

[‘கயக்கறத தொததபின்’ பாடபேதம்]

தூலுணர்வு துண்ணெழுக்கக் கட்டிவிட்டு நொய்யவாம
 சால்பின்மை காட்டுஞ் சுவாசசெய்கை—பால்வகுத்துப்
 பட்டிமையா லாகா பரமாததப றநனை
 ஒட்டுவா னுய்நதுபோ வான [சுவா—சுவாசிலம்.]

பக்கம்.

புனைபடை கொண்டஞ்சித தற்குபாற றனை
 வினைகடியு மென்றடி வீழ்தல—கணையிருடசனை
 பல்லெலி தின்னப பறைநதிருநத பூனையை
 இல்லெலி காக்குமென் றற்று. (34) [பறைதல்—சொல்லல்.]

மாடமு மண்ணீடுங் கண்டடக்க மில்லாரைக்
கடி வழிபடுங் கோறமை—யாடரக்கின்
வவகமாய் நின்றானோர் கட்சனை யூர்வேண்டிச்
சேவசமாய் நின்ற துடைத்து. (36)

[மண்ணீடு—மூடுசாந்திட்ட வீடு.]

நாற்றமொன் றிலலாக பூவொடு சாத்தினை
நாற்றந்தான் வேண்டி யதுபோலும்—மாற்ற
மறுவறு சிலமு நோர்புகில் லாரை
உறுபயன் வேண்டிக் கொளல். (37)

மால்கடல்குழ் வைபுகுது கைபாதாக் காத்தோம்பிப்
பால்கருதி யன்ன துடைக்கென்பர்—மேல்வகுத்து
மன்னிய நற்குண மில்லாரைத் தாம்மோற்றிப்
புண்ணியக் கோடு மெனல் (38) [மையா—மலட்டுப்பக.]

உடங்கமிழ்தக் கொண்டா னொருவன் பலரும்
விடங்கண்டு நன்றிதூய்வு பென்றால்—மடங்கொண்டு
பல்லவர் கண்டது நன்றென் றமிழ்தொழிய
நல்லவனு முண்ணுமோ கஞ்சு. (39) [உடங்கு—கடிகிறக்க.]

அருள்வட்ட மாக நிறு கதிராய்ப்
பொருள்வட்ட மெல்லாம் விள கி—யிருள்வட்டம்
மாற்று மறிவான ஞான பளரொளியான்
வேற்றுவிட்டக் கோற்றும் வெளிது. (40)

தன்னையுந் தன்னிற் பொருளையும் பட்டாங்கிற்
பன்னி யறமுரைக்க வல்லாரை—மன்னிய
சிட்ட ரெனச்சிட்டன் தேற்றுவ தல்லாரைச்
சிட்டரென் தேத்தல் சிதைவு (41)

எத்துனை கற்பினும் ஏதாந்த வாநிகள்
புத்தியுஞ் சொல்லும் பொலிவிலவாய்—மிக்க
அறிவனால் கற்ற ரலயெனவே நிற்கும்
ஏறிகதிர்முன் வீள்கடரே போன்று. (42)

[நற்காட்சியின் நிறப்பு அருங்கலச்செப்பில் பின்வருமாறு உரைத் திருக்கின்றது.]

காட்சி விசேடம் உணர்வு மொழுக்கமும்
மாட்சி யதனிற் பெறும்.

நற்காட்சி யில்லா ருணர்வு மொழுக்கமும்
ஒற்கா வொசிந்து கெடும்.

காட்சியொ டொப்ப தியாங்கானோம் வையத்து
மாட்சி யுடைய துயிர்க்கு.

ஈரத மிலரெனினுங் காட்சி யுடையார்
நாகம் புருத விலர்.

கலங்கலில் காட்சி யுடையா ருலகில்
விலங்காய்ப் பிறத்த விலர்

பெண்டிர் நபுஞ்சக ராகார் பிழைப்பின்றிக்
கொண்டநற் காட்சி யவர்.

இழிகுலத் தென்றும் பிறவா ரிறைவன்
பழுதறு காட்சி யவர்.

உறுப்பிற் பிறர்பழிபப வென்றும் பிறவார்
மறுப்பாடில் காட்சி யவர்.

குறுவாழ்க்கை நோயொடு நல்குரவு கூடப்
பெறுவாழ்க்கை யுட்பிறத்த வில்.

அரசு ரிளவரசர் செட்டியரு மாவர்
புரைநீர்ந்த காட்சி யவர்.

விசகா தாரும் பலதே வருமாவர்
பொச்சாப்பில் காட்சி யவர்.

முச்சக் காத்தொடு சித்தியு மெய்துவர்
நச்சறு காட்சி யவர்.

II. நல்லொழுக்கம்.

ஒழுக்கம்.

மக்க ளுடம்பு பெறற்கரிது பெற்றபின்
மக்க ளறிவு மறிவரிது—மக்கள்
அறிவ தறிந்தா ரறத்தின் வருவார்
நெறித்தலை நின்னொழுகு வார். (112)

[‘அறிவதறிந்தாரென்பா ரறத்தின் வருவார்’ என்பது புறத்திரட்டிற்
கண்ட பிரதிபேதம்]

பிறந்த விடநினைப்பிற் பேர்த்துள்ள லாகா
மறந்தேயு மாண்பொழியு நெஞ்சே—சிறந்த
ஒழுக்கத்தோ டொன்றி யுய்யபோதி யன்றே
புழுககூட்டுப பொச்சாப் புடைத்து (112)

கற்றவழியில் நின்றல்.

தேசுந் திறனறிந்த திட்பமும் தேர்ந்துணர்ந்து
மாசு மனத்தகத் தில்லாமை—ஆசின்திக்
கற்றல் கடனறிதல் கற்றா ரினத்தராய்
கற்றல் வரைத்தே நெறி. (127)

எப்பிறப பாயினு மேமாப பொருவற்கு
மக்கட் பிறப்பிற் பிறிதில்லை—அப்பிறப்பில்
கற்றலுங் கற்றவை கேட்டலுங் கேட்டதன்கண்
கற்றலுங் கூப பெறின் (142)

கற்றதுவுங் கற்றொருபா னிற்பக் கடைப்பிடியு
மற்றொருபால் போக மறிததிட்டுத்—தெற்றென
நெஞ்சத்துட் டமை யெழுதருமே லின்னாதே
(கஞ்சத்துட் கற்பட்டாற் போன்று. (123)

விதிப்பட்ட தூலுணர்ந்து வேற்றுமை நீக்கிக்
கதிப்பட்ட தூலினைக் கையிகந் தாக்கிப்
பதிப்பட்டு வாழ்வார் பழியாய செய்தல்
மதிப்புறத்திற் பட்ட மறு. (162)

பற்றொடு செற்றம் பயமின்றிப் பல்பொருளும்
முற்ற வுணர்ந்தான் மொழிந்தன—கற்றும்
கடையாய செய்தொழுதுங் காரநிலி னுரை
அடையா ரறிவுடை யார். (156)

நல்வினைப்பி னல்லால் நறுந்தா மரையாளும்
செல்லான் சிறந்தார்பி னாயினு—நல்வினைதான்
ஒத்து மொழுக்கமுந் தானமு முன்வழி
நீத்த லொருபொழுது மில். (124)

தன்னிற் பிறிதில்லை தெய்வ நெறிநிற்பில்
ஒன்றினுந் தானெறி நில்லானேல்—தன்னை
இறைவனாச் செய்வானுந் தானேதான் றன்னைச்
சிறைவனாச் செய்வானுந் தான். (172)

அஞ்சின யேனு மடைவ தடையுங்காண்
துஞ்சினு யென்று வினைவிடா—நெஞ்சே
அழுதா யெனக்கருதிக் கூற்றொழியா தாற்றத்
தொழுதேன் நிறையுடையை யாகு. (189)

அடக்கம்.

பலகற்றோம் யாமென்று தற்புகழ வேண்டா
அலர்கதிர் ஞாயிற்றைக் கைக்குடையுங் காக்கும்
சிலகற்றார் கண்ணு முளவாம் பலகற்றார்க்
கச்சாணி யன்னதோர் சொல். (13)

[‘அலர்கதிர்ஞாயிற்றைக் குடைகரக்குஞ் சிலகற்றார் கண்ணுமுளவாய்
கதிரொளிபோற் பலகற்றார்’ என்பது ஒரு பிரதியிற் கண்ட
பாடபேதம்.]

வேகுளாமை

உழந்துழந்து கொண்ட வுடம்பினைக் கடந்துண்ண
இழந்திழந் தெக்கணுந் தோன்றச்—சுழன்றுழன்ற
சுற்றத்தா ரல்லாதா ரில்லையா னன்னெஞ்சே
செற்றத்தாற் செய்வ துரை. (102)

[உழந்துழந்து கொண்ட. எக்கண்ணும்—பாடபேதம்.]

உயிரு முடம்பும் பிரிவுண்மை யுள்ளிச்
செயிருஞ் சினமுவ் கடிது—பயிரிடைப்
புற்களைத்து நெய் டயன் கொள்ளு மொருவன்போல்
நற்பயன் கொண்டிருக்கற் பாற்று (178)

பொறை.

தன்னை டொருவ னிகழ்த்துரைப்பிற் றுனவனைப்
பின்னை யுரையாப பெருமையான்—முன்னை
வினைபயனு ளாயிற்றா மென்றதன்கண் மெய்ம்மை
நினைத்தொழிய நெஞ்சினே யில் (96)

எள்ளிப் பிறருரைகரு மின்னாச்சொல் தன்னெஞ்சில்
கொள்ளிவைத் தாற்றோல் கொடிதெனினு—மென்ன
அறிமென்னு நீரா லவித்தொழுக லாற்றின்
பிறிதெனினும் வேண்டா தவம். (101)

நம்மைப் பிறர்சொல்லும் சொல்லிவை நாம்பிறரை
எண்ணுது சொல்லு மிழுககிவை யென்றெண்ணி
உரைகள் பரியா துரைப்பாரில் யாரே
களைகண் தில்லா தவர் (213)

இன்னுசெய்யாமை.

பிறர்க்கின்னா செய்தவிற் பேதைமை யில்லை
பிறர்க்கின்னா தென்றுபே ரிட்டே—தனக்கின்னா
வித்தி விளைத்து வினைவினைப்பக் காண்டலிற்
பித்து முனடோ பிற. (95)

புறங்கூறுமை.

முன்னின் நெருவன முகத்தினும் வாயினும்
கன்னின் நுருகக் கலந்துரைத்துப்—பீனனின்
றிழிததுரைகருஞ் சான்றோரை யஞ்சியே தேவர்
விழித்திமையா நின்ற நிலை (49)

பொய்மமேற் கிடவாத நாவும் புறனுரையைத்
தன்மேற் படாமை தவிர்ப்பானு—மெய்மமேல்
பிணிப்பண பழியாமை பெற்ற பொழுதே
தணிகரு மருகது தலை (152)

மதுபானம்

ஒளியு மொளிகாணை செய்கையுஞ் சான்றோ
தெளிவுடைய ரென்றுரைகருக தேசம்—களியென்னும்
கட்டுரையாற் கோதப படுமேல் இவையெல்லாம்
விட்டொழியும் வேறாய விரைந்து (145)

சூது.

ஒதலு மோதி யுணாதலும் சான்றோரால்
மேதை யெனப்படு மேன்மையும்—சூது
பொருமென்னுஞ் சொல்லினுற் புலலப படுமேல்
இருளா மொருங்கே யிவை (148)

மானம்

தனக்குத் தகவல்ல செயதாங்கோ ராற்றால்
உணற்கு விரும்புக குடரை—வனப்புற
ஆம்பற்றான் வாடலே போல வகததடகித்
தேமபத்தாங் கொளவ தறிவு (157)

காமம்.

அறனு மறனறிந்த செய்கையுஞ் சான்றோ
நிறனுடைய னென்றுரைகருக தேசம்—பிறனில்
பிழைத்தா னெனப்பிறரால் பேசப படுமேல்
இழுககா மொருங்கே யிவை (149)

சாவாய்நீ நெஞ்சே சல்லிய வெண்ணீர்
ஆவதன்க னென்றானுந் திற்கொட்டாய்—ஒவாதே
கட்டழித்துக் காமக் கடற்கெண்ணி யீர்ப்பாயே
விட்டெழுங்கா வென்னாவாய் சொல். (187)

[சல்லியம்—கலக்கம்.]

பழியொடு பாவத்தைப் பாராய்நீ கன்றிக்
கழிபெருங் காமகேசாய் வாங்கி—வழிபடா
தோடுமண னேவிடித் தென்னை வினாத்தரீ
நாடிக்கொன் மற்றோ ரிடம். (188)

மக்களு மக்களல் லாரு மெனவிரண்டு
குபபைத்தே குண்டுநீர் வையகம்—மககள்
அளக்குங் கருவிமற் றெண்பொரு னொன்றோ
துளக்கறு வென்வனையார் தோள் (211)

[துளக்கறு—பாடபேதம்]

உ டு .

இம்மை யடக்கத்தைச் செய்து புகழாங்கி
உம்மை யுயர்கதிக் குய்த்தலால்—மெய்ம்மையே
பட்டாங் கறமுரைக்கும் பண்புடை யாளரே
நட்டா ரெனப்படு வார். (44)

நட்டா ரெனப்படுவார் நாடுங்கால் வையத்துப்
பட்டாம் பலபிறப்புத் துன்பமென்—றொட்டி
அறநெறி னைவிடா தாசாரங் காட்டிப்
பிறநெறி பேர்க்கிற்ப் பவர். (45)

நட்டாரை வேண்டி னறுமென் கதப்பினாய்
விட்டாரை யல்லாற் கொளல்வேண்டா—விட்டார்
பொறிசணங்கு மென்முலைப் பொன்னனாய் உய்ப்பர்
மறிதர வில்லாக் கதி. (46)

காலொடு கையமுக்கிப் பின்னையை வாய்தெறித்துப்
பாலொடு நெய்பெய்யுந் தாயனையர—சால
அடக்கத்தை வேண்டி யறன்வலிது நாளும்
கொடுத்துமேற் கொண்டொழுநு வார. (47)

கழியும் பகலெல்லாங் கால யெழுந்து
பழியொடு பாவம் படாமை—யொழுதினார்
உய்க்கும் பொறியாரை நாடி யுழிதருமே
துய்க்கும் பொருளெல்லாந் தொக்கு. (154)

காய வுரைத்துந் கருமஞ் சிதையாதார்
தாயரோ டொவ்வாரோ தக்கார்க்கு—ஓய்ப்பணிந்
துள்ள முருக வுரைத்துப் பொருள்கொள்வார்
கள்ளரோ டொவ்வாரோ தாம். (49)

அறுதொழி னீத்தாரை மெச்சா தவற்றோ
நிறுநரைச் சார்ந்துய்யப் போதல்—இறுவரைமேல்
கண்ணின் முடவன் துணையாக நீள்கானம்
கண்ணிலான் சென்ற துடைத்து. (86)

குற்றத்தை நன்றென்று கொண்டு குணமின்றிச்
செற்ற முதலா வுடையவரைத்—தெற்ற
அறிந்தாரென் றேசது மவர்களைக் கண்டால்
துறந்தெழுவர் தூய்க்காட்சி வார். (128)

புலான் மறுத்தல்.

கொன்று னுகருங் கொடுமையை யுண்ணினார்
தன்றே யொழிய விடுவானேல்—என்றும்
இடுக்க ணெனவுண்டோ இல்வாழ்க்கைக் குள்ளே
படுத்தானாந் தன்னைத் தவம். (62)

[‘இன்றே’—பிரதிபேதம்.]

தம்புண் கழுவி மருந்திவெர் தாம்பிறிதின்
செம்புண் வறுத்த வமைகின்பர்—அந்தோ
நடுகின் றுலக நயனீயு மயந்தர்
வடுவன்றோ செய்யும் வழக்கு. (97)

[‘உலகினயனிலா’—பிரதிபேதம்.]

போது.

அறங்கூறு நாவென்ப நாவும் செவியும்
புறங்கூற்றுக் கேளாத வென்பர்—பிறன்றாரத்
தற்றத்தை டோக்காத நண்ணென்ப யார்மாட்டும்
செற்றத்தைத் தீர்ந்ததா நெஞ்சு. (202)

பெண்விழைவாரக் கில்லை பெருந்துய்மை பேணானன்
உண்விழைவாரக் கில்லை யுயிரோம்பல் எப்பொழுதும்
மண்விழைவாரக் கில்லை மறமின்மை மாணாது
தம்விழைவாரக் கில்லை தவம். (115)

கல்லான் கடைசிறையும் காழுகன் கண்காணான்
புல்லான் பொருள்பெறவே பொச்சாக்கும்—நல்லான்
இடுக்கணும் இன்பமும் எய்தியக் கண்ணும்
நடுக்கமு நன்மகிழ்வு மில். (150)

நானத்தின் மிக்க தருமமும் தக்காற்கு
ஞானதனை மிக்க வசாத்துணையும்—மானம்
அழியா வொழுக்கத்தின் மிக்கதாஉ மில்லை
பழியாமல் வாழத் திறம். (61)

தூயவாய்ச் சொல்லாடல் வண்மையும் துன்பங்கள்
ஆய பொழுதாற்ற மாற்றலும்—காய்விடத்து
வேற்றமை கொண்டாடா மெய்ம்மையும் இம்முன்றம்
சாற்றுங்காற் சாலத் தலை. (153) [வண்மை—ஸக்ஷணம்.]

இவ்மமை யுடைய தடிசில விழுப்பொருட்கண்
செமமை யுடையதாஞ் சேவகம்—தமமைப
பிறாகருதி வாழ்வதாம் வாழ்க்கை இம்முன்றும்
உறவருவ தோவதா மோபபு (204)

ஒறுப்பாரை யானொறுப்பன தீயாகருந் தீயேன
வெறுப்பார்கு நானமடவகே யென்ப—ஒறுத்தியேல
ஆவ மயக்கங் குரோதம் இவைமுன்றும்
ஊர்ப்பை நினக னெறு (98)

குலத்துப் பிறந்தா வனபுண்டியா கறனா
நினைக்குவகால நின்றழியே மாயவா—வினைப்பயன்கொல்
கவலா குலமிலலா பொலலா தறுகட்ப
மில்லாபின் சென்ற நிலை (151) [தறுகட்பம்—பெருமை]

கடம்பனாருன றனனெடு காமபடுதோன வனளி
உடம்பினுங் கூட்ட மதுவுவாது கேட்பா—அடங்கிக்
கொடுத்தணமின்கொண்டொழுககவகாணுமினென்பாசொல
அடுப்பேற்றி யாமைதீயக தற்று (54)

[இரண்டாவது அடி கிருரேடி]

வேட்டவாயக கேட்பா விரைந்தோடி ஞாலத்தா
கேட்டைக கிழத்தியைப் பாடுவகால—கோட்டிலலா
ஒதுமி லேதி யடங்குமி னென்னுஞ்சொல
கூதற்குக் கூத ரனைத்து (53) [கூதல—குளிர்]

III. தன்னூனம்.

நி லை யா மை .

இறையிறை யின்சந்தித் தென்பொனேன் சார்த்தி
முறையி னாம்பெங்கும் யாத்து—விறைய
அவாப்பெய்த பண்டியை யூர்வின்ற பாகன்
புகாச்சுருக்கிற் பூட்டா விடும். (168) |

[ஈரப்பெங்குமாந்தது—பாடபேதம்.]

ஆசையும் பாசமு மன்பு மகத்தடக்கிப்
பூசிப் பொதிந்த புலாலுடம்பு—ஊசல் |
கயிறற்றாற் போவக் கிடக்குமே கூற்றத்
தெயிறற் றிடைமுரிந்தக் கால். (104)

மறந்தொருவன் வாழுமீம் மாயமா வாழ்க்கை
அறிந்தொருவன் வாழுமே வில்லைச்—செறிந்தொருவன்
ஊக்க மிறந்துறுதி கொன்னாக்கா லோகொடிதே
கூற்ற மிடைகொடுத்த நான். (68)

தோற்றமுஞ் சம்பிரதம் துப்புரவுஞ் சம்பிரதம்
கூற்றமும் கொள்ளுங்காற் சம்பிரதம்—தோற்றங்
கடைப்பட்ட வாறறிந்து கற்றறிந்தார் தஞ்சார்
படைப்பட்ட நாயகனே போன்று. (174)

[சம்பிரதம்—சித்த, மாயவித்தை.]

தெரிவி வினமையுந் தீப்பிணியு மூப்பும்
பிரிவுந் துயிலு மொரீஇப்—பருவந்து
பத்தெட்டு நாளைப் பயனிலா வாழ்க்கைக்கு
வித்துக்குத் துண்பார் பலர். (113) |

பிறப்பிறப்பு மூப்புப் பிணியென்றிந் தான்கு
மறப்பர் மதியிலா மாந்தர்—குறைக்கடாச்
செல்வங் கிளைபொருள் காமமென் றிந்நான்கும்
பொல்லாப் பொறியறுக்கப் பட்டு. (132)

மூப்புப் பிணியே தலை-பிரிவு நல்குரவு
சாக்காடு மெல்லாஞ் சலமிலவாய்—நோக்கீர்
பருந்துக் கிரைடாமில் யாக்கையைப் பெற்றால்
மருந்து மறப்பதோ மாண்பு. (133)

நீக்கரு நோய்மூப்புத் தலைபிரிவு நல்குரவு
சாக்காடென் னைந்து களிற்றுக்கப்—போக்கரிய
துன்பத்துட் டென்ப முழுவார் துறந்தெய்தும்
இன்பத் தியல்பறிபா தார் (134)

எக்காலுஞ் சாக லொருதலையே யானுனக்குப்
புக்கி னிறையச் சுருகி மீலன்—மிக்க
அறிவனை வாழ்ந்தி அ-வி துணையாத்
துறத்தன்மேற் சார் + நலை (135)
[‘சா,சுதலை’—பாடபேதம்.]

அங்க மறவாடி யானே படமறைந்
தங்கே யொருபண்ணை கோடலா—லென்றும்
அரங்காடு கூத்தனை மோலு முயிர்தான்
சுழன்றாடு தோற்றப் பிறப்பு (136)

இக்காலத் திவ்வு பு செல்லும் வகையினாற்
பொச்சாவாப் பெற்றிடுங் நோற்பாரை—மெச்சா
தலந்துதம் வாய் து கூறு மவரின்
விலங்குக ணல்ல மி (137)

எண்ணற் கரிய விநையு றுடையதனைக்
கண்ணினாற் கண்ட சுருகாதே—புண்ணின்மேல்
வீக்கருவி பாய விருந்-ற்றால் மற்றதன்கட்
மக்கருமஞ் சோர வுடல் (138)

ஒருபாக னூருந் களிதைந்து நின்ற
இருகா னெடுகுரம்பை வீழின்—தருகாலாற்
பேர்த்துன்ற லாசாப் பெருந்துன்பங் கண்டாலும்
ஒர்த்துன்றி நில்லா துவகு. (206)

நெடுந்து னிருகாலா நீண்முதுகு தண்டாக்
கொடுங்கால் விலாவென்பு கோலி—யுடங்கியநற்
புன்றோலால் வேய்த்த புலால்வாய்க் குரம்பையை
இன்புறுவ றேழை யவர் (208)

என்புகா லாக விருதோளும் வேயுளா
ஒன்பது வாயிலு மூற்றறாத்—துன்பக்
குரம்பை யுடையார் குடிபோக்கு னோக்கிக்
கவர்த்துண்ணப் போந்த கழுரு. (209)

நீதகொ ளிந்த வாறைத் தடக்கியபின் நிச்சயமே
வா பகதமைக்க வாயில்பெண் னானையுங்—கூத்தற்கு
வானேறோ டோசை விளைவில மிவ்வல்லாற்
கேளா யுடன்வருவ தில் (219)

[‘வாய்த்தமைந்த வாயப் பெண்ணை’ என்ற ஒரு பிரதியில் பாடம்.]

வாழ்நாளிற் பாகந் துயினீக்கி மற்றவற்றுள்
வீழ்கா னிடர்மூபு மெய்கொள்ளும்—வாழ்நாளாட
பன்னோப் கூற்றப் பரிந்து குறையென்னை
அன்மோ வளித்திவ் வலகு. (135)

உடம்புங் கிளையும் பொருளும் பிறவுந்
தொடர்ந்துபின் செல்லாமை கண்டு—மடங்கித்
தவசுதொடு தானம் புரியாது வாழ்வா
மடதகங் கழிகின்ற நான் (144)

போற்றியே போற்றியே யென்று புதுச்செல்வம்
தோற்றியார் கண்ணெல்லாந் தொண்டேபோ—லாற்றப்
பயிற்றிப் பயிற்றிப் பலவுரைப்ப தெல்லாம்
வயிற்றுப் பெருமான் பொருட்டு. (163)

புகாவுண்பா ரல்லுண்ணர் போருந் துணைக்கட்
டவாவினை வந்தடையக் கண்டு—மவாவினைப்
பற்றுசெய் தென்னை பயமின்ற னன்னெஞ்சே
ஒற்றி யுடம்போம்பு தற்கு. (119)

நன்னூன நற்காட்சி நல்லொழுக்க மென்றிவை
தன்னான் முடித்தரு னில்லேடேற்—பொன்னே
பொலாவட்டஞ் செய்த வணிகல் தேயகிற்போ
ஊலாய்வட்ட நில்லா துடம்பு. (131)

[நான்காமடி அலகிட இயையவில்லை]

தூ ய் த ன் மை.

புழுபபோ ஊவர்ப்பூறிப் பொல்லாங்கு நாமும்
அழுக்குடம்பு தன்னுள் வளர்த்தாய்—விழுத்துமிழந்
தின்ன நடையா யிறகரும யகையினை
நன்னெஞ்சே நாடாய்கா ணற்கு. (190)

ஒழுக்க மிலனாகி யோர்கதடைய நெண்ணும்
புழுபபொதிநத புண்ணிற் கொடிநர்—கழுக்கிரையை
ஓம்பியற் றென்னை யுறுதிக்க ணில்லாககா
தேர்பி விடுகலே நன்று. (136)

முடையுடை யயகண்டி நாடோறு முண்ட
கடைமுற்றவாய் போதரக் கண்டி—தொற்றில்
சாவாப பிறவாவிச் சம்பிரத வாழ்க்கைக்கு
மேயாதா மெய்கண்டார் நெஞ்சு. (133)

வயிறு நிறைக்குமேல வாவின்மிக் கூறிச்
செயிரிடைப்பா டெய்துமாஞ் சீவன்—பயிறுமோர்
பெற்றியா லார்த்திப பெரும்பயன் கொள்வதே
சற்றறிந்த மாந்தர் கடன். (210)

பு ல ன ட க் க ல்.

புலன்கள் பொருட்டாகப் பெரச்சாந்து நெஞ்சே
சலங்களைச் சார வொழுகல்—புலன்கள்
ஓறுக்கும் பருவத் துசாத்துணையு மாகா
வெறுத்தநீ யுண்டல் கடன். (181)

புகாபெருக ளூட்டிற் புலனகண மிககறி
அவாபபெருகி யறநக தருமாவ—புகாவுமோ
பெற்றியா னூட்டிப பெருமபயன கொளவதே
கறநறிந்த மாந்தா கடன (122)

ஒறுககில னூரபகை பெனகட் பிறரை
ஒறுககிறபெ மன்னுரைப்பை யாகில—கறுததெறிந்து
கறநறித்துக் கறவகாண மெறிந்தாரைக் காயகலவா
பறக்குற யன்ன துடைத்து (123)

[‘கறுததெறிந்த கறநறித்து காகலவா’—பாடபேதம்.]

உள்ள பெருகுதிறை யூரது வபபபிததிக
களா புலனைது நாபயைத்து—யவனளப
பிறபகக் கணீந்தா பெருகுணத தாரைத
கறவித தவனபறநக கால (203)

பரி தனககா கனமை யபபபபித நெனஞசே
தூர்நககதன பறநவுக தினனல—புரிந்துந்
யவனபப மெனபப கனலகலன விழுக்குணம
பூணமென மபபபபிதபப (140)

தநனைததந நெனகக பரியாதக கானடவகின
பிணதந நெனபதா கலனிலலை—தநனைக
குடி நெகு திகெஞ்சிக குறநே ல செயகல
பிடிபகக டட களிநு (207)

உள்ளந் ருததுக்க முனளபபப பெற்றாரேல
களளவித சோலைடாவ காட்டுளா காட்டுளா
உளா நகெறு கலகால காட்டுளா
கணணி நகெறு குளா (213)

நினனை யறபபெறு கிறகிலே கனனெனஞசே
பினனையான யாரைப பெறுகிற்பேன்—கினனை
அறபபெறு கிறபேனேல பெற்றேனமற் தீண்டே
துறககக திறபபதோ தான் (191)

ஆதன் பெருங்களி யாஊ னவனுக்குத்
தோழன்மா ராவரும் வீண்கிளைஞர்—தோழர்
வெறுப்பளவு முண்டெழுந்து போனக்கா லாதன்
இறுக்குமா முண்ட கடன். (129) [ஆதன்—அறிவினான்.]

தன்னொக்குந் தெய்வம் பிறிதில்லை தான்றன்னைப்
பின்னை மனமறப் பெற்றானேல்—என்னை
எழுத்தெண்ணே நோக்கி யிருமையுங் கண்டாங்
கருட்கண்ணே நிற்ப தறிவு. (171)

தடுமாற்ற மஞ்சிய தம்மை யுடையார்
விடுமாற்றந் தேர்ந்தஞ்சித் துஞ்சார்—தடுமாற்றம்
யாது மறியாருந் துஞ்சார்த் மைம்புலனு
மாரும்புகை யாதாந்கொ லென்று. (175)

ஆர்வில் பொறியைந்திற் காதி யிருவினையால்
தீர்வில்லீ கோதாதி சேர்விக்குந்—தீர்வில்
பழியின்மை யெய்திற் பறையாத பாவம்
வழியும் வருதலு முண்டு. (193)

அலைபுனலு ணிற்பினுந் தாமரை யின்ற
இலையின்க ணீர்திவளா தாரு—மலைவில்
புலன்களி ணிற்பினும் பொச்சாப் பிலரே
மலங்கடி வாளா தவர்க்கு. (214)

ஊழ்.

பெற்றி கருமம் பிழையாமற் செய்குநின்
பற்றின்க ணில்லா தறஞ்செய்க—மற்றது
பொன்றாப புகழ்நிறத்திப போய்ப்பிறந்த ஞர்நாடித்
கன்றுடைத் தாய்போல் வரும். (60)

பேறழிவு சாவு பிறப்பின்பந் துன்பமென்
ருறுள வந்நா ளமைந்தன—தேறி
அவையவை வந்தா லழுங்காது விம்மா
திவையிவை யென்றுணரற் பாற்று. (170)

[பாடபேதம்—பேறழிவு.]

தானே தனக்குப் பகைவனு நட்டானும்
தானே தனக்கு மறுமையு மிம்மையும்
தானே தான்செய்த வீணையான் றய்த்தலால்
தானே தனக்குக் கரி. (171)

செய்வீணை யல்லாற் சிறந்தார் பிறிதில்லை
பொய்வீணை மற்றைப் பொருளெல்லா—மெய்வீணவில்
தாயார் மனைவியார் தந்தையார் மக்களார்
நீயார் நினைவாழி ளெஞ்சு. (170)

உயிர்திணி யாக வுடம்புமண னாகச்
செயிர்கொள வினைசூயவ னாகச்—செயிர்தீரா
எண்ணருநல் யாக்கைக் கலம்வீணையு மற்றதனுள்
எண்ணருநோய துன்ப மவாக்கு. (216)

முற்பிறப்பிற் றஞ்செய்த புண்ணியத்தி னல்லதோர்
இற்புறத தின்புற நின்றவ—ரிப்பிறப்பே
இன்னுங் கருதுமே லேதங் கடிதறகதை
முனனி முபன்ருமுகற் றிற்று. (55)
[‘இறபிறப்பினபுரு நினைவு ரிறபிறப்பே’—பாடபேதம்.]

அமமைத தாஞ்செய்த அறத்தின் வருப்பனை
இம்மைததுய்த் தின்புற நின்றவா—உமமைக
கறஞ்செய்யா சைமபுலனு பாற்றுதல் நல்லாக்
கறத்துண்டஃ தோமபாமை யாம (57)

இறந்த பிறப்பிற்றஞ் செய்த வீணையை
பிறந்த பிறப்பா லறிக—பிறந்திருந்து
செய்யும் வீணையா லறிக வினிப்பிறத்
தெய்தும வீணையின் பயன் (59)

தாய்தந்தை மகக் ஞடன்பிறந்தார் சுற்றத்தா
ராய்வருது தோன்றி யருவீணையால்—மாய்வதன்கண்
மேலைப் பிறப்பு மிதுவானான் மற்றென்னை?
கூலிக் கழுத குறை. (143) |

IV. மனைவாழ்க்கை.

ந ற் ப் பெ ண் டி ர் .

வினேகாத்து வந்த விருந்தோம்பி நின்றால்
மனைவாழ்க்கை நன்று தவத்திற்—புனைகோதை
மெல்லிய னல்லாளு நல்லன் விருந்தோம்பிச்
சொல்லெதிர் சொல்லா னெனில் (89)

கொண்டான் குறிப்பொழுதல் கூறிய நானுடைமை
கண்டது கண்டு விழையாமை—விண்டு
வெறுப்பன செய்யாமை வெஃகாமை நீக்கி
உறுப்போடு முணர்வுடையான் பெண் (90)

மடப்பது உ மக்கட் பெறுவது உம் பெண்பான்
முடிப்பது உ மெல்லாருஞ் செய்வார்—படைத்ததனால்
இட்டுண்டில் வாழ்க்கை புரிந்துதா நல்லறத்தே
நிற்பாரே பெண்டிரென் பார். (91)

வழிபாடு டையளாய் வாழ்க்கை நடாதுய்
முனியாது சொல்லிற்றுச் செய்தான்—கெதிருரையா
தேத்திப் பணியுமே வில்லாளை யாண்மகன்
போற்றிப் புனையும் பரிந்து. (92) ['புரிந்து'—பாடபேதம்.]

தீ ப் பெ ண் டி ர் .

தலைமகனிற தீர்ந்துறைத ஞன்பிறரிற் சேர்தல்
நிலைமையி றீபபெண்டிர்ச் சேர்தல்—கலணணிந்து
வேற்றார்ப் புருதல் விழாக்காண்ட னென்பிடுதல்
கோற்றொடியான் கோளழியு மாறு. (94)

அயலுந் தவன்போக வம்மஞ்ச னாடிக்
கயலேர்கண் னாச வெழுதிப்—புயலும்பால்
வண்டோச்சி நின்றுலாம் வானேர் தடங்கண்ணான்
தண்டோச்சிப் பின்செல்லுங் கூற்று. (93)

இ ல் வ ா ழ் க் கை .

மருவிய காதன் மனையாளுந் தானும்
இருவரும் பூண்டிய்பி னல்லால்—ஒருவரால்
இல்வாழ்க்கை யென்னு மியல்புடை வான்சகடம்
செல்லாது தெற்றிற்று நின்று (88)

பிச்சையு மையமு மிட்டிப பிறன்றா
நிச்சலு னோக்காது பொய்யொரீஇ—நிச்சலுந்
கொல்லாமை காத்துக் கொடுத்துண்டு வாழ்வதே
இல்வாழ்க்கை யென்னு மிடல்பு. (71)

விருந்து புறந்தரான் வேளாண்மை செய்யான்
பெருந்தக் கவரையும் பேணான்—பிரிந்துபோய்க்
கல்லான் கடுவினை மேற்கொண் டொழுதுமேல்
இல்வாழ்க்கை யென்ப திருள் (72)

அட்டுண்டு வாழ்வாக கதிதிக னெஞ்ஞான்றும்
அட்டுண்ண மாட்சி யுடையவர்—அட்டுண்டு
வாழ்வாகரு வாழ்வா கதிதிக னென்றுரைத்தல்
வீழ்வாகரு வீழ்வா துனை. (85)

ஈ கை .

நொறுங்குபெய் தாக்கிய கடழார அண்டு
பிறங்கிரு கோட்டொடு டன்றியும் வாழும்
அறஞ்செய்து வாழ்வதே வாழ்க்கைமற் றெல்லாம்
வெறும்பேழை தாழ்க்கொளீஇ யற்று. (78)

உப்புக் குவட்டின் மிசையிருந் துண்ணினும்
இட்டுணைக் காலத்துக் கூராதாம் தொக்க
உடம்பும் பொருளு முடையானோர் நன்மை
தொடர்காககா லென்ன பயன். (74)

ஈவாரு ளில்லை யுலோப ருலகத்தில்
யாவருங் கொன்னாத வாறெண்ணி—மேவரிய
மற்றுடம்பு கொள்ளும் பொழுதோர்ந்து தம்முடைமை-
பற்று விடுத லிலர். (221)

[‘பற்றுவிடத் தில்லா தவர்’—பாடபேதம்.]

இட்டக் கடைத்தரா ரீண்டும் பலிமரீஇப்
பட்ட வழங்காத பான்மையார்—கட்ட
சரிகையாற் காணுஞ் சலாக்கோலாற் காணுஞ்
சொரிவதா மாபோற் சுரந்து. (77)

கொடுப்பான் பசைசார்ந்து கொள்வான் குணத்திற்
கொடுக்கப் படுத லமையின்—அடுத்தடுத்துச்
சென்றாங் கடைந்து களைவினை யென்பரே
வென்றார் விளங்க விரித்து. (80)

கொடுப்பான் வினையல்லன் கொள்வானு மல்லன்
கொடுக்கப் படும்பொருளு மென்றால்—அடுத்தடுத்து
கல்லவை யாதாங்கொல் நாடி யுரையாய்நீ
கல்லவர் நாப்பண் நயந்து. (79)

[‘மன்றால்’—பாடபேதம்.]

V. வீட்டுலகமெய்தல்.

அறிவு மிகப்பெருக்கி ஆங்காநீக்கிப்
பொறியைந்தும் வெல்லும்வாய் போற்றிச்—செறிவினான்
மன்னுயி ரோம்புந் தகைத்தேகா ணன்னானந்
தன்னை யுயக்கொள் வது. (205)

சோறியாரு முண்ணரோ சொல்லியாருஞ் சொல்லாரோ
வேறியாரும் வையத்து னேராரோ—தேறி
உரியதோர் ஞானங்கற் றுன்னந் திருத்தி
அரிய துணிவதா மாண்பு. (125)

பாம்புண்ட நீரெல்லா நஞ்சாம் பசவுண்ட
தேம்படு தெண்ணீ ரமுதமாம்—ஒம்பற்
கொளியா முயர்ந்தார்கள் ஞான மதுபோற்
களியாவ கடையாயார் மாட்டு. (52)

கெடுக்கப் படுவது தீக்கரும நாளும்
கொடுக்கப் படுவ தருளே—அடுத்ததித்
துண்ணப் படுவது நன்னூன மெப்பொழுதும்
எண்ணப் படுவது வீடு. (64)

இந்தியக் குஞ்சரத்தை ஞானப் பெருங்கயிற்றால்
சிந்தனைத் தூண்பூட்டிச் சேர்த்தியே—பந்திப்பர்
இம்மைப் புதழும் இனிச்செல் கதிப்பயனும்
தம்மைத் தலைப்படுத்து வார். (192)

உணர்ச்சியச் சாக உசாவண்டி யாகப்
புணர்ச்சிப் புலனைந்தும் பூட்டி—உணர்ந்தனை
பேர்சின்ற பாக னுணர்வுடைய னாகுமேல்
பேர்சின்ற தாகும் பிறப்பு. (169)

அறநெறிச்சாரம்.

தறுகட் டறுகட்பந் தன்னைத்தா னேவல்
உறுதிக் குறுதி யுயிரோம்பி வாழ்தல்
அறிவிறு கறிவாவ தெண்ணின் மறுபிறப்பு
மற்றீண்டு வாரா நெறி. (126)

[தறுகட்டறுகட்பம்—பெருமைக்கெல்லாம் பெருமை.]

உயிர்வித்தி யூன்விளைத்துக் கூற்றுண்ணும் வாழ்க்கைச்
செயிர்வித்திச் சேலந்தின் றென்னை?—செயிரினை
மாற்றி மறுமை புரிகிற்பிற் காணலாவ்
கூற்றங் குறுகா விடம். (110)

இருளே யுலகத் தியற்கை இருளகற்றுங்
கைவிளக்கே கற்ற வறிவுடைமை—கைவிளக்கி
னெய்யேதன் னெஞ்சத் தருளுடைமை நெய்பயந்த
பால்போ லொழுக்கத் தவரே பரிவில்வா
மேலுலக மெய்து பவர். (146)

ஆர்வமுஞ் செற்றமு நீக்கி யடங்குதல்
சீர்பெறு வீட்டு நெறியென்ப—நீர்புகப்
பட்டிமை புக்கா னடங்கின னென்பது
கெட்டார் வழியியக்கு மாறு. (166)

அருளால் அறம்வளரும் ஆன்வினையா னுக்கம
பொருளாற் பொருள்வளரும் நாளும்—தெருளா
விழைவிற்பத் தால்வளருங் காமம் அக்காமம்
விழைவின்மை யால்வளரும் வீடு. (141)

பண்ணமை யாழ்குழல் தீதமென் றின்னவை
நண்ணி நயப்ப செவியல்ல—திண்ணிதின்
வெட்டெனச் சொன்னீக்கி விண்ணின்பம் வீட்டொடு
கட்டுகா கேட்ப செவி. (195)

புண்ணாகப் போழ்ந்து புலால்பழிப்பத தாமவளாகத்
வண்ணப்பூண பெயவ செவியலல—நண்ணூல
அறவுரை கேட்டுணாக தஞ்ஞான நீகதி 194
மறவுரை விட்ட செவி (194)

கண்டவா காழுறாடங் காமருசோ காதிற்
குண்டலம் பெயவ செவியலல—கொண்டெலகில
மூன்று முணாந்தவற்றின் முன்னது முட்டினறிச
குன்று சுவைப்ப செவி (196)

பொருளெனப் போழ்த்தகன்று பொன்மணி போனநெரும
இருளறக காண்பன கண்ணலல—மருளறப்
பொய்க்காட்சி நீகதிப் பொருடறு முக்குடையான
நற்காட்சி காண்பன கண் (197)

சாத்தம் புகையு துருக்கமுங் குக்குமு
மோத்தின் புறவன மூக்கலல—வேத்தன்
அலக்குசி காதனத் தண்ண லழக்கீழ்
இலு கிதழ் மோப்பகா மூக்கு (198)

கைப்பன காப்பத துவாப்பப் புளிமதுரம்
உப்பிரதங் கொளவன நாவலல—தப்பாமல
வென்றவன் சேயடியை வேட்டுவந் தெப்பொழுது
நின்ற துதிப்பதா கா (199)

கொலவ தூஉங் களவதுஉ மினறிப் பிறாமனையிற்
செவ்வதுஉஞ் செயவன காலலல—தொலலைப்
பிறவி தணிக்கும பெருந்தவா பாறசென
றறவுரை கேட்பிப்ப கால (200)

குற்றங் குறைத்துக் குறைவின்றி மூவுலகில
நற்ற மறைத்தாங் கருள்பரப்பி—முற்ற
உணாநாளைப் பாடாத நாவலல வல்ல
சிறந்தானருள் சேராத தலை (201)

உடன்பிறந்த மூவ ரொருவனைச் சேவித்
 திடங்கொண்டு சின்னா ளிருப்பர்—இடங்கொண்ட
 இல்லத் திருவ ரொழிய வொருவனை
 செல்லு மவன்பின் சிறந்து. (130)

கட்டெனச் சொல்லியக்காற் கற்பிளப்பிற் தீயேபோல்
 பொட்டப் பொடிக்குப் குரோதத்தை—வெட்டெனக்
 காய்த்துவரக் கண்டக்காற் காக்குந் திறலாரே
 மோக்க முடிவெய்து வார். (100)

நல்வினை நாற்கால் விலங்கு நவைசெய்யுங்
 கொல்வினை யஞ்சிக் குயக்கலம்—தல்வ
 உறுதியு மல்லவும் நாட்பேர் மரப்பேர்
 துறுதியி லின்ப நெறி. (137)

பறவை யரும்பொரு ளின்சொன் முதிரை
 உறுதிக்கண் ணாணுண் விலக்கு—சிறியன
 நீர்ப்புட் குயக்கலம் புல்லவை யூர்வது
 பேர்த்தீண்டு வாரா நெறி. (135)

உட்கப் படுமெழுத் தோரிரண் டாவதே
 நட்கப் படுமெழுத்து மத்துணையே—யொட்டி
 இழுக்கா வெழுத்தொன் றிமிழ்கடற் றண்சேர்ப்ப
 விழுச்சார்வு வேண்டு பவர்க்கு. (139)

முப்பெயர் மூன்று முடன்கூட்டி யோரிடத்துத்
 தப்பிய பின்றைத்தம் பேரொழித்—தப்பால்
 பெறுபெயரைக் காயப் பெறுபவே வையத்
 துறுமவனை யெல்லா மொருங்கு. (140)

பொது.

ஆற்றாமை யூர வறிவின்றி யாதொன்றம்
தேற்றா நெனப்பட்டு வாழ்தலினை—மாற்றி
மனையினை கன்றுபோய் மாபெருங் காட்டில்
நினைவி லுடம்பிடுத னன்று. (155)

நல்லற மெத்தை நிறைமொழிடை நன்குணருங்
கல்லியென் றோழுந றுணிகெட்பி—யல்லாத
பொய்ச்சுற்றத் தாரு. மெருகா பொருளாய்
இச்சுற்றத் தாரி லெனகது (160)

மங்கனே பெண்டிர் பருமங்க டாய்தத்தை
ஒக்க வுடன்பிறக் காரணறிவுகள்—மிக்க
கடும்பகை யாக வுழுவு முய்க்க
னெடுக்க மாற்றத்து னன்று. (161)

யுசுற்றுகத்து, யாபையி லு லின்றி
காற்றுடப் பாயெளிந்து னன்று—என்றாடம்பி
னன்னுநாந கற்பாட்சி கல் லொழுக்க மென்றியை
தன்னொற் றலையுடுத லான். (177)

தேற்றமல்ல வர, மொரு னைப பின்னின்றங்
காற்ற லிவ ரிருநால் ர்—ஆற்றவும்
நல்லார்போ லை. ர்பகை னர்ப்பி மூ ராற்
செல்லு மென்பின் சிறத்து. (179)

அருவினையு மாற்றா டு யனு மாக்குங்
இருவினையு நனறு வினையு—துரிவின்றிக்
கண்ணொருநார்க் கல்லது ாட்டதரு நடட்டதருங்
கொண்ணொர்ப்பா நிறற் றுதர். (217)

[குதர்தல்-செததல் குதர்செய்தல்-செழித்தல்-பிரித்தல். குதர்-பிரிவு.
குதர்செய்தல்-செழிதப்பிச்செய்தல். "குதர் சென்று கொண்டா
கூர்வாயினிதே", என்பது இலியா காற்பது.]

ஈ
நாலிறகிற் கண்ணிலதே யெனினு நன்பொருளின்
பேரிறையா னூண்பெயரிற் பிற்சிறக்கு மோரிரண்
டிறகிற்கண் ணுளதே யெனினு மதனை
வெருண்டு விலங்காமற் கா (218)

இந் நூற்பயன்.

ஆதியின் றொல்சீர் அறநெறிச் சாரத்தை
ஓதியுங் கேட்டு முணர்ந்தவர்க்குச்—சோதி
பெருகிய வுள்ளத்த ராய்வினைக டார்ந்து
கருதியவை கூட லெளிது (222)

என்னற்க ளோதினுங் கேட்பினு மென்செய்யும்
பொய்நு லவற்றின் பொருடெரிந்து—மெய்நுல்
அறநெறிச் சாரம் அறிந்தார்வீ டெய்துந்
திறநெறிச் சாரந் தெளிந்து. (223)

அவன்கொ விவன்கொலென் றையப படாதே
சிவன்கண்ணே செய்ம்மின்கள் சிந்தை—சிவன்ரு னும்
நின்றகால் சிக்கு நிழறிகழும் பிண்டிக்கீழ்
வென்றிச்சீர் முக்குடையான் வேந்து. (225)

முனைப்பாடி யானைச்சூர் முக்குடைச் செல்வன்
றனைப்பாடி வந்தோற்குத் தந்த பரிசில்
வினைப்பாடு கட்டழித்து வீட்டின்ப நல்கி
வினைப்பாடி வந்தோர்க்கு நீமீ கென்றான்
நிறைவிளக் குப்போ விருந்து.